

ADY-ARC (MOZAIK)

Bíbor-palástban jött, igen... hogy honnan? Nem tudom. Gangesszal csak nagyzol... Pece-part, Párizs, Bakony? Az ív egyértelműen az őszbe tart (zenei aláfestés: fekete zongora, mögötte vak mester, tép, cibál, végig forte fortissimo, közben persze néhány dramaturgiailag jól elhelyezett Léda-zsoltár a capella). Mindez, ugye, inkább csak elméleti síkon, hisz az EMKE és a Royal közt is csak bicegve (Bémer tér két oldala), inkább konflison, mint gyalog.

Kunfajta, nagy szemű legény, arca szatír-arc, legutolsó ismert címe: csók palota, szobája harmadik emelet, ott lakik az egész való, amikor épp nem az Isten balján, minden gondolatnak alján.

Pénze nincs. A nagyúrral egyszer összecsap ugyan (tépi, cibálja – szándékos áthallás, pont mint a vak mester a zongorát), de arany csak csörög, nagy nevetés (ez mondjuk crescendo), vére meg hull, hull, egyre hull. Végül természetesen kincs az nincs – lázáros, szomorú – nézheti a drága.

Lovára patkót senki sem veret, így vágat, a halottak élén – hű csapat – végig a magyar ugaron (vágókép: várva pihegő nagy fehér asszonyokról), mígnem aztán a dudva, a muhar és persze a gaz végzi a dolgát.

Megfoghatatlan: alkonyat, délibáb, csorda-népek oltógyomrában százszor is lelegelt szívvirág. Se rokona, se ismerőse senkinek. Dózsa György is csak úgy-ahogy... lidérces, messze fény, lidérces, messze fény.